Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

ΚΡΙΤΟΣ

Μηνιάτικη ανεξάρτητη-αδέσμευτη ηλεκτρονική έκδοση,
σε θέματα Θεάτρου Σκιών, σάτιρας και ενρύτερης ενημέρωσης
Περίοδος Α' Τεύχος 32 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2022

Ποιοι παλιοί μάστορες της τέχνης Έφυγαν τον ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ

7 Ιανουαρίου 1979: Μνήμη Βασίλαρου (Βασίλειου Ανδρικόπουλου), ενός εκ των τριών κορυφαίων καραγκιοζοπαιχτών της τέχνης του πατρινού Θεάτρου Σκιών (1899-1979).

Ο Βασίλαρος (Βασίλειος Ανδρικόπουλος) γεννήθηκε στην Ροδοδάφνη Αιγίου. Ήταν μαθητής του Σωτηρόπουλου και κυρίως του Μανωλόπουλου. Η μόρφωσή του τον βοήθησε στο να γράψει πολλά δικά του έργα, με έμφαση στα κοινωνικά δράματα και με θέματα από τη λογοτεχνία (όπως, π.χ., «Οι Άθλιοι»), τη θρησκευτική ζωή (όπως, π.χ., η «Κασσιανή») και ολόκληρη την ελληνική ιστορία. Οι γραπτές παραστάσεις του Βασίλαρου ήταν πρωτοποριακές για την εποχή τους, καθώς με την έμφασή τους στα δραματικά έργα, άνοιξαν το δρόμο για το Έντεχνο Θέατρο Σκιών. Ο Βασίλαρος έπαιξε (με πάρα πολύ μεγάλη επιτυχία) και στην επαρχία, αφήνοντας πολλά τετράδια, με σημαντικές σημειώσεις τόσο για τις παραστάσεις του, όσο και για την ιστορία του Καραγκιόζη.

18 Ιανουαρίου 1998: Μνήμη Ορέστη (Ανέστη Βακάλογλου), ταλαντούχου καραγκιοζοπαίχτη του πατρινού Θεάτρου Σκιών (1922-1998).

Καταγόταν από το χωριό Αχιρλί (στην Προύσα της Μικράς Ασίας). Έξι μήνες περίπου μετά από τη γέννησή του, ακολουθεί η Μικρασιατική Καταστροφή και η οικογένεια Βακάλογλου φεύγει από την Ιωνία για την Κρήτη και από εκεί για την Πάτρα, όπου ο Ορέστης θα μάθει την τέχνη του Καραγκιόζη με κύριο δάσκαλό του τον Ντίνο Θεοδωρόπουλο. Κατά την αντιστασιακή του δράση, (επί γερμανικής Κατοχής), αποκτά το όνομα «Ορέστης», το οποίο θα κρατήσει και ως καλλιτεχνικό ψευδώνυμο. Μέχρι τότε τον αποκαλούσαν υποτιμητικά «Πρόσφυγα» εξαιτίας της προσφυγικής καταγωγής του.

29 Ιανουαρίου 1989: Μνήμη Σωτήρη Ασπιώτη, ταλαντούχου καραγκιοζοπαίχτη του πατρινού Θεάτρου Σκιών και κορυφαίου κουκλοπαίχτη-ανδρεικελοπαίχτη (1926-1989).

Καταγόταν από την Πάτρα. Ήταν αδερφός του Νίκου και του Μίμη Ασπιώτη. Κοντά στον Μίμη έμαθε αρχικώς την τέχνη του Καραγκιόζη. Μαθήτευσε επίσης στον Αλέκο Σακελλαρόπουλο και στον Ανδρέα Βουτσινά. Ασχολήθηκε με πολύ μεγάλη επιτυχία και με το κουκλοθέατρο. Δραστηριοποιήθηκε καλλιτεχνικά κατά κύριο λόγο στην περιοχή της Αχαΐας και της Αιτωλοακαρνανίας, αλλά η καριέρα του σταμάτησε κάπως πρόωρα για λόγους υγείας.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΚΡΙΤΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Πάνος Β. Καπετανίδης
Τηλέφωνο: 210 46 16 664
Διόρθωση κειμένων:
Θωμάς Αθ. Αγραφιώτης
Εξώφυλλο: Πάνος Καπετανίδης

Τα κείμενα, που φιλοξενούνται στο ψηφιακό έντυπο ***"Ο Καραγκιόζης Αλογόκριτος"***, εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συντακτών τους, κάτι που δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά και την αποδοχή τους από τους υπεύθυνους της ύλης του.

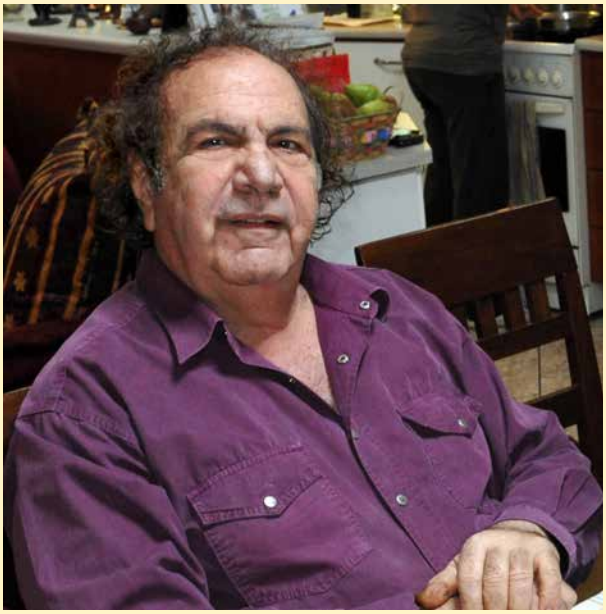

ΓΝΩΜΕΣ ΑΛΟΓΟΚΡΙΤΕΣ

«Οι καινούργιοι, που είναι οι παμπάλαια μικροί»

Ποτέ δεν θα ευχόμουν να αποτύχει το νέο Δ.Σ. του Πανελλήνιου Σωματείου Θεάτρου Σκιών. Ίσα-ίσα. Τώρα γιατί δεν συνέβη αυτό και από την άλλη πλευρά; Κάνω κάποιες υποθέσεις, αλλά ας μην τις αναφέρω για την ώρα.

Είχε προπαρασκευαστεί βέβαια το κλίμα με πικρόχολα υπονοούμενα, από μέρους του νέου Δ.Σ. για μένα, αλλά ότι θα έδειχναν τέτοια εκδικητική συμπεριφορά απέναντι στον άνθρωπο που χάρη στις δικές του προσπάθειες εξασφαλίστηκε η συνέχιση της πορείας του ιστορικού μας Σωματείου, που ξεκίνησε το 1925, αυτό δεν το περίμενα. Η αδιαφορία τους να απαντήσουν στα ερωτήματά μου για τους σαφείς αρνητικούς υπαινιγμούς, στο άρθρο της λεγόμενης *«Συντακτικής επιτροπής»* του ηλεκτρονικού περιοδικού ***«Ο Καραγκιόζης μας»*** (που και αυτό το περιοδικό **εγώ** δημιούργησα από τη χάρτινη-έντυπη μορφή), είναι μια τρανή απόδειξη ότι τα «καινούργια» τους βήματα, δεν βρίσκονται σε καλό δρόμο.

Με την ίδια απερισκεψία παρατηρώ πως γίνεται και το ξόδεμα των χρημάτων των **δύο επιχορηγήσεων (συνολικού ύψους 20.000 €)** που μέχρι και τις τελευταίες μέρες της τελευταίας τρίχρονης (λόγω πανδημίας) θητείας μου, πάλευα να διεκπεραιώσω. **Η εγκεκριμένη το 2020** επιχορήγηση **«Ο Καραγκιόζης στην Ελλάδα»** κατανέμεται από το νέο Δ.Σ. όχι μόνο **και** σε μη μέλη, αλλά το χειρότερο συμμετέχουν στην εκτέλεση των παραστάσεων της δράσης και άτομα που στο κοντινό παρελθόν, **έχουν εναντιωθεί στις δράσεις του Σωματείου**, ενώ άλλοι πάλι δεν έχουν ούτε τη Σωματειακή νομιμοποίηση, αφού **δεν έχουν δώσει προβλεπόμενες από το καταστατικό εξετάσεις ενώπιον της *«επιτροπής κρίσεως Καραγκιοζοπαίχτη»*.**

Εντωμεταξύ οι κακές προθέσεις του νέου Δ. Σ. απέναντι στο πρόσωπό μου και που τελικά στρέφονται και σε βάρος του Σωματείου, δεν έχουν τέλος. Αντί να συνεχιστεί η λειτουργία της πετυχημένης με **χίλια μέλη** Σωματειακής σελίδας στο **Facebook**, δημιούργησαν από την αρχή νέα σελίδα, με εξαρχής εγγραφή μελών, απλά και μόνο για να μην αποτελέσει συνέχεια της σελίδας που πάλι εγώ ξεκίνησα και που φυσικά θα περιλάμβανε και φωτογραφικό υλικό από εκδηλώσεις, από δύο φεστιβάλ (Ν.Ιωνίας & Στρεφη), από κοπές πίτας, από τα μαθήματα που μόνος μου επί τρία χρόνια πραγματοποίησα, από «γλέντια ρεφενέ». Με σελίδες που περιλάμβαναν συμβουλευτικά κείμενα για κατασκευές και γενικά σπάνιο υλικό που ανέβασα εγώ ο ίδιος, αλλά και μέλη του Σωματείου, τα προηγούμενα έντεκα χρόνια από τη δημιουργία της συγκεκριμένης σελίδας. Με τι σκοπιμότητα άραγε έγινε αυτό; **Μα για να εξαφανίσουν τον πρώην Πρόεδρο** μαζί με το φωτογραφικό υλικό που ασφαλώς τον περιλάμβανε.

Ειλικρινά, **μόνο δικτατορίες** θυμάμαι να είχαν συνήθεια να εξαφανίζουν εκείνους που δεν συμπαθούσαν. Ένας από αυτούς που ακολουθούσαν αυτή την πρακτική

ήταν ο **Στάλιν**, άνηκε στο ολοκληρωτικό σοβιετικό καθεστώς και είναι πια γνωστό ότι εξαφάνιζε όποιον πρώην σύντροφό του από το προσκήνιο του κόμματος. Φρόντιζε μάλιστα να τον εξαφανίσει ακόμα και από τις φωτογραφίες που είχε βγάλει μαζί του.

Φυσικά, ήμουν σίγουρος πως ούτε θα δημοσιευόταν στη «νέα» φεησμπουκική σελίδα τους, το τεύχος 31 του «Καραγκιόζη Αλογόκριτου», Δεκεμβρίου 2021. Του ηλεκτρονικού περιοδικού, που αναγκαστικά δημιούργησα με συνεργάτες μου μετά από προσπάθεια φίμωσής μου από συγκεκριμένα μέλη του προηγούμενου Δ. Σ., με τη δημιουργία δήθεν «Συντακτικής Επιτροπής» στο ηλεκτρονικό περιοδικό «Ο Καραγκιόζης μας».

Αυτό κάνει και το «Νέο Δ. Σ.». Προσπαθεί να με φιμώσει μη δημοσιεύοντας, όπως έχει την υποχρέωση, την επιστολή-διαμαρτυρία μου για τα γραφόμενα στη δεύτερη σελίδα του τεύχους 159 του περιοδικού «Ο Καραγκιόζης μας». Και όσα από τα μέλη του νέου Δ. Σ. προσπαθούνε δήθεν να αποστασιοποιηθούνε από αυτές τις φασιστικού τύπου πρακτικές, με τη δικαιολογία ότι «δεν αντιδρούνε δυναμικά για το καλό του Σωματείου», τους πληροφορώ ότι το πρακτικό αποτέλεσμα είναι το ακριβώς το αντίθετο. Συμμετέχουν σε μια ίντριγκα, μη σεβόμενοι την ιστορία του Σωματείου και συγκριμένα τον άνθρωπο που δούλεψε όσο κανένας άλλος, για τη μακροημέρευσή του.

Αυτούς λοιπόν τους ανθρώπους με τη μικροπρεπή συμπεριφορά, παραδίδω στην κρίση των αναγνωστών του ηλεκτρονικού μας περιοδικού, με την υπόσχεση να καταγγέλλω και στο μέλλον, πάντα «**ΑΛΟΓΟΚΡΙΤΑ»**, τέτοιου είδους συμπεριφορές και να παραδίδω στη χλεύη των νουνεχών τα αδύναμα αυτά ανθρωπάκια, που δεν είχαν ποτέ το σθένος να με αντιμετωπίσουν κατάματα.

Πάνος Καπετανίδης.

Για 32 χρόνια Πρόεδρος του Πανελλήνιου Σωματείου Θεάτρου Σκιών

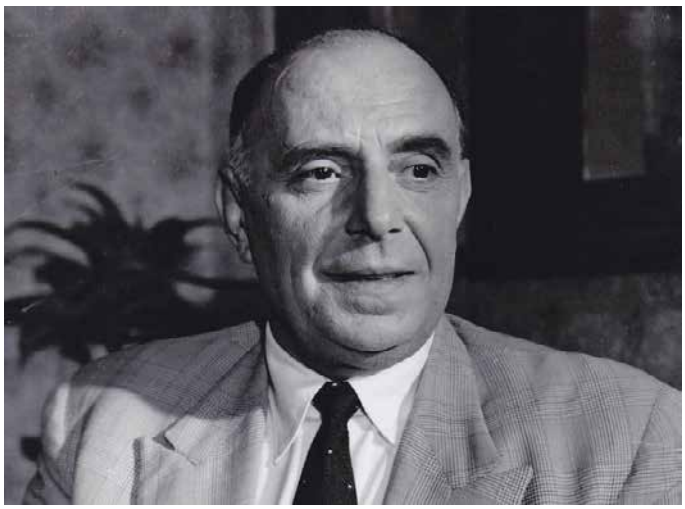

Ο ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ (1899-1975) ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

του Θωμά Αθ. Αγραφιώτη

Ο Ορέστης Μακρής θεωρείται (και δικαίως) ως ένας από τους πιο σημαντικούς ηθοποιούς του ελληνικού κινηματογράφου και ιδιαίτερα του ελληνικού κινηματογράφου της δεκαετίας του 1950.

Η κινηματογραφική του δράση, βεβαίως, ξεκινάει προπολεμικά και μάλιστα στην ταινία «Τον παλιό εκείνο τον καιρό» του Αλέκου Σακελλάριου, ο τελευταίος (ως παρουσιαστής του προπολεμικού ελληνικού κινηματογράφου) φροντίζει σε κάποιο σημείο να παγώσει την εικόνα και να μας παρουσιάσει τον Ορέστη Μακρή σε ένα παραθαλάσσιο θέρετρο από ένα προπολεμικό κινηματογραφικό πλάνο.

Από την άλλη, ο Ορέστης Μακρής ήταν έτσι κι αλλιώς ένα μεγάλο όνομα του ελληνικού θεάτρου, της επιθεώρησης και της οπερέτας με την επιβλητική του φωνή και μαζί φυσικά με τα μεγάλα θεατρικά ονόματα της δεκαετίας του 1950, όπως ο Μαυρέας, ο Κοκκίνης και ο Αυλωνίτης.

Μόνο που ενώ οι Μαυρέας και Κοκκίνης «έφυγαν» κάπως πρόωρα κατά τα τέλη της δεκαετίας του 1950, χωρίς να προλάβουν να αφήσουν το κινηματογραφικό τους καλλιτεχνικό αποτύπωμα, ο Αυλωνίτης και ο Μακρής πέρασαν στην «αθανασία» χάρη στις ταινίες τους.

Ο Ορέστης Μακρής διακρίθηκε σε δύο πολύ σημαντικά είδη του ελληνικού κινηματογράφου: Στο δράμα και την κωμωδία. Στην περίπτωση του δράματος (και όχι του μελοδράματος), ο Ορέστης Μακρής γύρισε, κατά τη δεκαετία του 1950, τρεις πολύ σπουδαίες δραματικές ταινίες με τη Φίνος Φιλμ. Πρόκειται για τις ταινίες:

«Ο μεθύστακας» του Γιώργου Τζαβέλλα, «Ο Γρουσούζης» πάλι του Τζαβέλλα και το «Αμαξάκι» του Ντίνου Δημόπουλου, που αποτελούν μια άτυπη τριλογία αριστουργηματικών ταινιών με πρωταγωνιστή τον Ορέστη Μακρή και με πεδίο δράσης την παλιά Πλάκα και τις γύρω αθηναϊκές περιοχές, κατά τη δεκαετία του 1950 και λίγο πριν η Αθήνα μετατραπεί σε μεγαλούπολη και πόλη της αντιπαροχής.

Ο «Μεθύστακας» του Γιώργου Τζαβέλλα επέβαλε το ρόλο του μεθύστακα Ορέστη Μακρή ως υπόδειγμα δραματικής ερμηνείας. Ένα δραματικό έργο με κωμικές πινελιές και άριστα δομημένη κλιμάκωση του προσωπικού δράματος ενός μεθύστακα, ο οποίος οδηγήθηκε στην παρακμή, αφότου έχασε το γιο του στα αλβανικά βουνά και χωρίς να ξέρει καν ούτε τον τάφο του εκεί. Και ενώ δεν θα έπρεπε να πίνει για το καλό της κόρης του, αργά αλλά μαρτυρικά οδηγείται ξανά και ξανά, ολοένα και περισσότερο, στο βαθύ και αδιέξοδο λαβύρινθο του εθισμού.

Ο «Γρουσούζης», ο καλοκάγαθος, αν και γκρινιάρης, καφετζής της Πλάκας, υιοθετεί ένα βρέφος που βρίσκει έξω από την πόρτα του καφενείου του και σε μια

μεταπολεμική εποχή, κατά την οποία η εγκατάλειψη των βρεφών και το πλήθος των ορφανών είχε πάρει επικίνδυνα μεγάλες διαστάσεις. Η κακόβουλη όμως γειτονιά της Πλάκας, αντί να επαινέσει τον ανθρωπιστή Αγαθοκλή, βρίσκει ευκαιρία να χύσει δηλητήριο εναντίον του, υπονοώντας ανήθικες σεξουαλικές πράξεις από την πλευρά του αθώου καφετζή.

Ο ονειροπόλος αμαξάς Ανέστης στο «Αμαξάκι» και σε μια ταινία-ελεγεία για τον παλιό (καλό;) καιρό που χάνεται για πάντα, δίνει την ευκαιρία στον Ορέστη Μακρή να μας παρουσιάσει μια καταπληκτική ερμηνεία, μένοντας ρομαντικά (αλλά καταδικασμένα) πιστός στον παλιό κόσμο, έτσι όπως αυτός εν προκειμένω συμβολίζεται με το αμαξάκι.

Παράλληλα με την παραπάνω άτυπη τριλογία της Φίνος Φιλμ, ο Ορέστης Μακρής δίνει μια εξαιρετική ερμηνεία και στην ταινία «Μια λατέρνα, μια ζωή» της εταιρείας Ανζερβός, σε σενάριο Γιώργου Τζαβέλλα και σκηνοθεσία Σωκράτη Καψάσκη. Η ταινία αυτή, αν και σαν υπόθεση θυμίζει (στην ουσία της) περισσότερο το «Αμαξάκι», θεματικά είναι πολύ πιο κοντά στις ταινίες «Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο» και «Λατέρνα, φτώχεια και γαρίφαλο», για τη λατέρνα ως εύρημα και σημείο αναφοράς για τον παλιό «καλό» καιρό που φεύγει και χάνεται για πάντα.

Οι ερμηνείες του Ορέστη Μακρή στις παραπάνω ταινίες, θα μπορούσαμε να πούμε ότι συνοψίζονται με τον καλύτερο δυνατό και πιο αφαιρετικό τρόπο στην τρίτη ιστορία της «Κάλπικης Λίρας» του Γιώργου Τζαβέλλα, στην οποία ο τσιγκούνης Βασίλης προσθέτει την τσιγκουνιά στο χαρακτήρα του σκληρού λατερνατζή, του άτεγκτου αμαξά, του ξεροκέφαλου καφετζή, αλλά και του πονεμένου κατά βάθος μεθύστακα.

Ωστόσο, ο Μακρής, κατά τη δεκαετία του 1950, διακρίθηκε και στην ατόφια κωμωδία με δύο εξαιρετικούς κωμικούς ρόλους και στο πλάι της Γεωργίας Βασιλειάδου, αφενός ως ο παλαιομοδίτης και συντηρητικός αδερφός της «Θείας από το Σικάγο» στην ομώνυμη κωμωδία του Αλέκου Σακελλάριου και αφετέρου ως ο αδικημένος και κακοπαθημένος επιστήμονας γιατρός στην «Κυρά μας τη μαμή» πάλι του Σακελλάριου.

Οι κορυφαίες αυτές κωμικές εμφανίσεις του Μακρή επισκιάζουν άλλες αξιόλογες εμφανίσεις του σε ταινίες γυρισμένες μεταξύ των ετών 1955-65 (π.χ. «Της νύχτας τα καμώματα», «Η αρπαγή της Περσεφόνης», «Ο Θύμιος τα ‘κανε θάλασσα», «Έξω οι κλέφτες», «Ο Αριστείδης και τα κορίτσια του» κτλ.) και σαφώς με τις πιο αξιομνημόνευτες εμφανίσεις του στις εξής τρεις ταινίες: «Η Χιονάτη και τα επτά γεροντοπαλίκαρα», «Στουρνάρα 288» και κυρίως «Το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο».

Ειδικά στην ταινία του Αλέκου Σακελλάριου «Το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο», ο Ορέστης Μακρής, ως ο σπαρταριστός, νευρικός και ζοχάδας γυμναστής του σχολείου της κακομαθημένης μαθήτριας Αλίκης Βουγιουκλάκη, θα τολμούσαμε να πούμε ότι κλέβει την παράσταση ακόμα

και από την πρωταγωνίστρια με τον επιβλητικό κωμικό του ρόλο.

Παραδόξως ωστόσο, ο ρόλος του Μακρή, ως γυμναστής Γκίκας, ήταν και ο τελευταίος του ρόλος στη Φίνος Φιλμ ακριβώς με τη δύση της δεκαετίας του 1950 και με τον Ορέστη Μακρή να παροπλίζεται από την εταιρεία του Φίνου κατά τη διάρκεια της επόμενης δεκαετίας, όπως ακριβώς συνέβη και με άλλους εξίσου πετυχημένους συναδέλφους του, περίπου συνομήλικούς του, όπως π.χ. η Γεωργία Βασιλειάδου, ο Βασίλης Αυλωνίτης ή ακόμα ο Μίμης Φωτόπουλος και ο Νίκος Σταυρίδης.

Κάπως έτσι, οι κινηματογραφικές εμφανίσεις του Ορέστη Μακρή κατά τη δεκαετία του 1960 περιορίζονται (εκτός Φίνος Φιλμ) κυρίως σε ασήμαντα μελοδράματα, μέχρι τη συνταξιοδότησή του και την οριστική του απόσυρση από την καλλιτεχνική δράση.

Ο Ορέστης Μακρής, ωστόσο, δεν λησμονήθηκε ποτέ χάρη στην προβολή των ταινιών του (και ιδίως των προαναφερθέντων δέκα πιο σημαντικών έργων του) από την ελληνική τηλεόραση και κυρίως μετά από το θάνατό του στις 29 Ιανουαρίου 1975.

Στο μεταξύ, το επόμενο έτος (τον Οκτώβριο του 1976), πεθαίνει και ο Γιώργος Τζαβέλλας, ενώ περίπου τρεις μήνες μετά, δηλαδή τον Ιανουάριο του 1977, «φεύγει» από τη ζωή και ο Φιλοποίμην Φίνος.

Τυχαία γεγονότα; Τραγικές συμπτώσεις; Παιχνίδια της μοίρας;

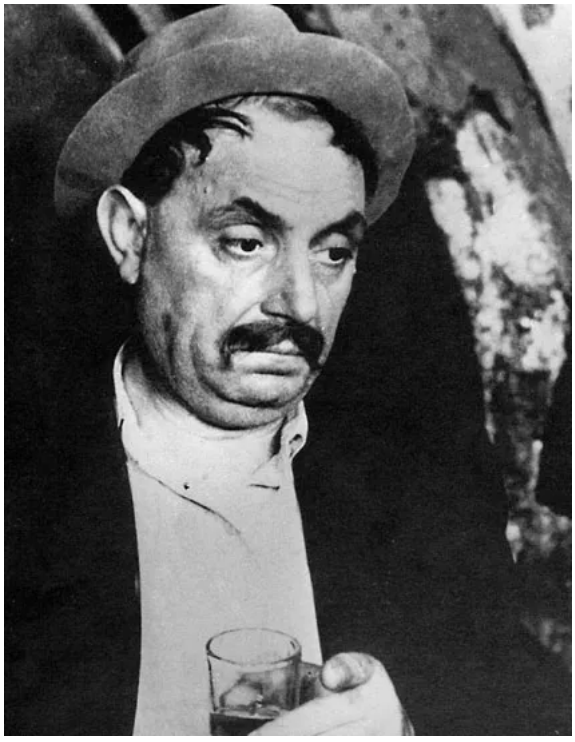

Όπως και να το πάρει κανείς, οι τρεις σκαπανείς του ελληνικού κινηματογράφου (δηλαδή ο πρωταγωνιστής, ο σκηνοθέτης και ο παραγωγός του θρυλικού «Μεθύστακα»), στα μέσα της δεκαετίας του 1970 και μέσα σε δύο μόλις χρόνια, φεύγουν και οι τρεις τους από τη ζωή, κλείνοντας έτσι το μεγάλο κεφάλαιο του παλιού εμπορικού κινηματογράφου της Φίνος Φιλμ, το οποίο οι ίδιοι είχαν ανοίξει με την αυγή της δεκαετίας του 1950 και μολονότι οι δρόμοι τους χώρισαν, κάπως απότομα, από τη δεκαετία του 1960 και εξής.

Μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι με τον τραγικό και ανυπέρβλητο «Μεθύστακα» του Ορέστη Μακρή, του Τζαβέλλα και του Φίνου, η κινηματογραφική τέχνη αρχίζει να επιβάλλεται ως το κυρίαρχο πλέον λαϊκό θέαμα αντί του κυρίαρχου μέχρι τότε λαϊκού νεοελληνικού Θεάτρου Σκιών, ακριβώς πάνω στο μεταίχμιο μιας εποχής (δηλαδή ακριβώς στα μισά του 20ού αιώνα και συγκεκριμένα στο τέλος του εμφυλίου πολέμου και στην αρχή της νέας μεταπολεμικής περιόδου).

Αρνητές της μιζέριας & της ανευθυνότητας

Γράφει ο Θανάσης Καμπισιούλης

Αρνητής είναι αυτός που αρνείται κάτι, ο αρνούμενος, απαρνούμενος το φρόνημα, την πίστη, τα αισθήματά του κλπ.. Στις μέρες μας μπορείς να αρνηθείς το κάθε τι. Από το εμβόλιο και την απογραφή, μέχρι το σχολείο και ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς. Μια τάση που ξεκίνησε πριν μάλιστα κάποια χρόνια στην Αμερική, αφορούσε την εργασία. Ένα κύμα παραιτήσεων που ξεκίνησε πριν 15 χρόνια και συνεχίζεται έως σήμερα με στόχο τη βελτίωση στην καθημερινότητα των εργαζομένων που αναζητούν κάτι διαφορετικό από αυτό που κάνουν. Η άρνηση έγινε η τάση της εποχής μας, σχεδόν έγινε μόδα, αλλά το θέμα είναι αν η τάση αυτή προσθέτει ή αφαιρεί από το αύριο του κόσμου που προκύπτει, μετά τις συνεχιζόμενες αλλαγές που αδιάκοπα συμβαίνουν γύρω μας.

Η άρνηση στη ζωή μας ξεκινάει από πολύ παλιά και όλοι έχουμε υπάρξει αρνητές! Στα πρώτα μας χρόνια της ζωής μας. Όλα τα παιδάκια σταματούν να είναι συνεργάσιμα, δυσφορούν και γκρινιάζουν, ενώ λένε πάντα όχι σε ό, τι τους προτείνεις, αν απλά δεν γίνει το δικό τους. Αν δεν τους κάνεις το χατίρι. Τα μικρά παιδιά αρνούμενα τα πάντα, πιστεύουν πως ο γονιός θα πάει με τα νερά τους και τελικά θα δικαιωθούν για τη στάση τους να επιμείνουν. Έτσι, το πρώτο λάθος μήνυμα δίνεται από τους γονείς. Συνηθίζουμε να αρνιόμαστε την πραγματικότητα, όταν αυτή δεν μας αρέσει και όταν η διαχείρισή της μας πληγώνει.

Η άρνηση είναι ο πρώτος αμυντικός μηχανισμός που έχει εντοπιστεί, όπως μας διδάσκει η Ψυχολογία. Μέσω της άρνησης νιώθουμε ότι μειώνεται το άγχος μας για μια σύντομη περίοδο, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι ένας αποτελεσματικός τρόπος αντιμετώπισης μιας μακροπρόθεσμης κατάστασης. Είναι η μόνη στιγμή που η άρνηση μπορεί να είναι μια υγιής επιλογή, για να προστατευτούμε κατά τη διάρκεια δύσκολων καταστάσεων. Αλλά μόνο για αυτό το σύντομο, αρχικό στάδιο. Διότι η κατάσταση δεν θα αλλάξει μόνο και μόνο επειδή εμείς αρνούμαστε να τη δούμε, όπως ακριβώς είναι. Δεν αποτελεί λύση η άρνηση.

Δύο κλασικά παραδείγματα άρνησης που συναντάμε συχνά δίπλα μας δεν είναι οι αρνητές του εμβολίου και της απογραφής. Είναι οι αλκοολικοί και οι καπνιστές. Οι πρώτοι ποτέ δεν θα παραδεχτούν ότι πίνουν αρκετά. Ακόμη και αν κάποιος είναι ολοφάνερο ότι έχει κάνει κατάχρηση αλκοόλ, ποτέ δεν θα το παραδεχθεί. Στην καλύτερη περίπτωση θα σου πει ότι «ίσως ήπια ένα ποτηράκι παραπάνω!». Οι καπνιστές θα αμφισβητήσουν τις βλαβερές συνέπειες του καπνίσματος και θα σου πουν ότι καπνίζουν πολύ λιγότερα τσιγάρα από αυτά που στην πραγματικότητα καπνίζουν. Οι... αισιόδοξοι θα σου εμπιστευθούν ότι σύντομα σκοπεύουν να το «κό-

ψουν».

Το φαινόμενο της άρνησης δεν το συναντάμε μόνο σε ατομικό επίπεδο. Το βλέπουμε και σε επίπεδο ομάδων, αλλά και κοινωνιών ή και χωρών. Έχει επικρατήσει ο όρος «στρουθοκαμηλισμός», επειδή, όπως λένε, το ζώο αυτό με τον ψηλό λαιμό χώνει το κεφάλι της στην άμμο, όταν νιώθει ότι κάποιο άλλο ζώο την απειλεί! Βέβαια, οι ζωολόγοι μάς διαβεβαιώνουν πως αυτό δεν συμβαίνει. Η στρουθοκάμηλος, αν βρεθεί μπροστά σε κίνδυνο, εκτός από το να τρέχει πολύ γρήγορα ή να κλωτσάει τον εισβολέα της, χαμηλώνει το σώμα της και προσπαθεί να ακουμπήσει το μακρύ λαιμό της στο έδαφος, δίνοντας την εντύπωση ότι έχει χώσει το κεφάλι της στην άμμο. Έτσι, καταφέρνει να γίνεται λιγότερο ορατή. Αυτό, σε συνδυασμό με τα χρώματα του φτερώματός της, την κάνει να μοιάζει περισσότερο με αμμόλοφο και με αυτόν τον τρόπο μειώνει τις πιθανότητες να την εντοπίσει π.χ. το λιοντάρι ή η ύαινα που κυνηγάνε τη λεία τους στην περιοχή.

Ας μην δαιμονοποιούμε όμως την άρνηση και τους αρνητές. Αρκεί να μην θεωρήσουμε ότι η άρνηση από μόνη της θα αλλάξει τα πράγματα. Θα μας βοηθήσει, στην αρχή, για να μην μας πνίξει το άγχος, αλλά πρέπει να συντονιστούμε ξανά με την αλήθεια και την πραγματικότητα. Αμέσως μετά, ακόμη κι αν έχουμε μεγάλο θυμό, πρέπει να δούμε καθαρά τι ακριβώς συμβαίνει. Ακόμη κι αν είναι στενάχωρο και δύσκολο, οφείλουμε να μείνουμε για λίγο μόνοι. Να κλάψουμε αν το θέλουμε, να σκεφθούμε, να αποδεχθούμε αυτό που συμβαίνει. Να δούμε τι ακριβώς απαιτεί η επόμενη μέρα από εμάς. Μια δύσκολη κατάσταση δεν είναι το τέλος και όσο πιο σύντομα περάσουμε τη φάση της άρνησης, τόσο πιο γρήγορα θα πάμε παρακάτω. Αν μείνουμε στην άρνηση, μάλλον μένουμε ακίνητοι, είτε έχουμε το κεφάλι στην άμμο, είτε όχι.

Ο χρόνος και ο τρόπος διαφέρει. Άλλοι γρήγορα και άλλοι πιο αργά, καθώς και κάποιοι μόνοι, ενώ άλλοι με συντροφιά. Μερικοί με μια βόλτα στο βουνό, ενώ κάποιοι άλλοι με έναν περίπατο δίπλα στη θάλασσα. Είναι πολύ σημαντικό να πάρουμε το χρόνο μας, χωρίς να πιέζουμε τον εαυτό μας. Είναι εξίσου σημαντικό να έχουμε δίπλα μας αληθινούς φίλους και ένα υποστηρικτικό περιβάλλον. Μέσα από τη διαδικασία αυτή θα αναγνωρίσουμε σιγά-σιγά κομμάτια του εαυτού μας ή ακόμη και της ζωής που θα θέλαμε. Μπορεί αυτή η τάση για άρνηση να ακούγεται ωραία και επαναστατική, αλλά μας κρατάει πίσω και μας εμποδίζει να ζήσουμε τη ζωή που θέλουμε.

Σε κάθε περίπτωση, ισχύει αυτό που λένε και για τις συνήθειες. Κάθε συμπεριφορά που γίνεται με το χρόνο ρουτίνα, είναι μια συμπεριφορά λιγότερη, για την οποία πρέπει να δαπανήσουμε χρόνο και ενέργεια συνειδητά για να σκεφτούμε και να αποφασίσουμε. Όπως λένε, το 40% περίπου της καθημερινής μας δραστηριότητας επαναλαμβάνεται με τη μορφή των συνηθειών και αυτές διαμορφώνουν την ίδια την ύπαρξή μας και τελικά το μέλλον μας. Όπως πρέπει να αλλάξουμε τις συνήθειές μας προς το καλύτερο, για να αλλάξει και η ζωή μας προς το καλύτερο, έτσι πρέπει να αλλάξουμε και... αρνήσεις!

Μερικοί είναι αρνητές του εμβολίου, της Επιστήμης, της Λογικής και της Προσφοράς στο συνάνθρωπο. Εμείς ας γίνουμε αρνητές της στασιμότητας, της μιζέριας, της κακίας και της ανευθυνότητας.

• Αν θέλετε να επικοινωνήσετε μαζί μου: eetsi@windowslive.com

31) Τρίτη και (όχι) φαρμακερή

♦ ♦ ♦

ΚΑΡ: Δεν αντέχω άλλο! Πάλι ο κωλοτούμπας μπροστά μου…
ΧΑΤΖ: Θα σε παρακαλούσα πολύ…
ΚΑΡ: Πολλές ευγένειες ακούω…
ΧΑΤΖ: Αν έχεις την καλοσύνη…
ΚΑΡ: …και δεν μου αρέσουν τόσες πολλές και ξαφνικές καλοσύνες!
ΧΑΤΖ: Να μου απαντούσες γρήγορα, για να κάνω προγραμματισμό!
ΚΑΡ: Για ποιο λόγο; Έγινες πρόεδρος;
ΧΑΤΖ: Ναι, το πέτυχα και αυτό!
ΚΑΡ: Τέτοιος κωλοτούμπας που είσαι, λογικό μου φαίνεται!
ΧΑΤΖ: Για να μην σου κάνω λοιπόν στο εξής τη ζωή δύσκολη…
ΚΑΡ: Τόμπολα!
ΧΑΤΖ: Να μου πεις αν είσαι υπέρ ή κατά.
ΚΑΡ: Είμαι εναντίον σου ξεκάθαρα!
ΧΑΤΖ: Άλλο αυτό! Πες μου! Το ‘κανες ή δεν το ‘κανες;
ΚΑΡ: Με την Αγλαΐα; Το ‘κανα και το κάνω! Μια ζωή και μονογαμικός!
ΧΑΤΖ: Είσαι χυδαίος! Δεν εννοώ αυτό.
ΚΑΡ: Τότε ποιο;
ΧΑΤΖ: Την πρώτη και τη δεύτερη δόση βεβαίως. Τις έκανες;

ΚΑΡ: Τις έκανα και το ξέρεις!
ΧΑΤΖ: Το ξέρω! Θα περίμενα όμως και να το βροντοφωνάξεις!
ΚΑΡ: Δεν βγάζω φανελάκια, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν έχω να φορέσω.
ΧΑΤΖ: Εννοώ να κάνεις εκστρατεία.
ΚΑΡ: Πού; Στη Μικρά Ασία;
ΧΑΤΖ: Ποια Μικρά Ασία; Εκστρατεία υπέρ των δόσεων.
ΚΑΡ: Και με δόσεις ακόμα δεν μπορώ να ψωνίζω. Δεν έχω φράγκα.
ΧΑΤΖ: Εννοώ για τον ιό.
ΚΑΡ: Για τον Κολλητήρη τον υιό μου λες; Ή για τον Κοπρίτη;
ΧΑΤΖ: Όχι το γιο. Τον ιό με γιώτα και όμικρον. Της γρίπης.
ΚΑΡ: Τον ιό της γρίπης, όπως είσαι εσύ και ο καταραμένος κορονιός.
ΧΑΤΖ: Ακριβώς! Να φωνάξεις υπέρ της τρίτης δόσης.
ΚΑΡ: Πάω τώρα να την κάνω την τρίτη δόση. Τρίτη και όχι φαρμακερή.
ΧΑΤΖ: Μπράβο σου! Εύγε! Και θα βγει και φάρμακο σύντομα.
ΚΑΡ: Φάρμακο να βγει, για να γλιτώσουμε από φαρμακούς σαν εσένα!
ΧΑΤΖ: Εγώ είμαι ο φαρμακός; Τι σημαίνει φαρμακός;
ΚΑΡ: Ψάξε στο λεξικό, για να δεις τι ακριβώς άνθρωποι είστε όλοι σας!

Ο τραχανάς

© **Pipina D. Elles**

Χαρακτήρες: **Καραγκιόζης, Αγλαΐα, Κολλητήρι, Μπαρμπαγιώργος, Τασσιούλης**
Φιγούρες: **Παλαιοθόδωρος**

Μπαρμπαγιώργος: Καραγκιόζη, Αγλαΐα, είστε ξύπνιοι;
Αγλαΐα: Ο Μπαρμπαγιώργος (Λέει σιγανά, πανικοβάλλεται και τρέχει να ανοίξει την πόρτα, φωνάζοντας) Έρχομαι, Μπαρμπαγιώργο... Έρχομαι!
(Ανοίγει την πόρτα, χαμογελώντας πάντα με προσπάθεια)
Μπαρμπαγιώργος: Μην και σας ξύπνησα, κόρη μ';
Αγλαΐα: Καλημέρα, Μπαρμπαγιώργο! Όχι δα... Ξύπνιοι είμαστε... Έχουμε και δουλειές...
Καραγκιόζης: (Μουρμουρίζει) Ποιος είναι πρωί-πρωί;
Κολλητήρι: Σώπα, πατέρα και θα σε ακούσει... Ο Μπαρμπαγιώργος είναι! (Βγαίνει γρήγορα στην είσοδο)
Καραγκιόζης: Α! (Φωνάζει) Καλώς τον, Μπαρμπαγιώργο! (Παρουσιάζεται στην είσοδο μαζί με το Κολλητήρι να τον ακολουθεί) Ποιος καλός άνεμος σε έφερε εδώθε;
Κολλητήρι: Καλώς τον, Μπαρμπαγιώργο! Ναι, όπως είπε κι ο πατέρας... Ποιος καλός άνεμος σε έφερε εδώθε;

Μπαρμπαγιώργος: (Όμως μιλάει με την Αγλαΐα) Έφερα λίγον φρέσκο τραχανά... (Και αμέσως ύστερα απαντά) Καλημέρα, Καραγκιόζη μ'! Κολλήτηρ'!
Αγλαΐα: Έλα, πάμε μέσα να σου ψήσω έναν καφέ!
Καραγκιόζης: Καλά σου λέει η γυναίκα μου!
Μπαρμπαγιώργος: Ναι, του ξέρου... Όμως... Έχω δλειες ξέρς κι είπα να μην αργήσω... Πρέπει να πιάσου το μεσημεριάτικο λεωφορείο για το σπίτιμ'!
Κολλητήρι: Μπαρμπαγιώργο, άκουσα καλά; Έφερες τραχανά! Μπράβο, μπάρμπα μου, το ήξερες ότι μου αρέσει πολύ!
Μπαρμπαγιώργος: Ε, ναι, Κολλητήρ'! Το φαντάστηκα ότι τον τρώτε κάπ' κι πού! Είπα να δοκιμάστε αυτόν που φτιάχνουμι στο χωριό! Είναι αλλιώτικος από αυτόνε που πουλάν στα μαγαζιά!
Καραγκιόζης: Α, ρε Μπαρμπαγιώργο! Πώς θα σου τα ξεπληρώσουμε όλα αυτά τα καλούδια, που μήτε για έναν καφέ δεν έχεις χρόνο;
Μπαρμπαγιώργος: Δεν σας υποχρεώνου για τίποτις... Σας αγαπάου, γιεμ!
Κολλητήρι: Μάνα, θα τον μαγειρέψεις για μένα, πριν φύγω για το σχολειό;

Αγλαΐα: Ναι, γιε μου... Όλοι θα φάμε... Και εσύ από κοντά, Μπαρμπαγιώργο, πίνουμε και τον καφέ μας και μετά πας για τις δουλειές σου! Είναι νωρίς ακόμη!

Μπαρμπαγιώργος: Όοοχ'! Όπ' νά 'ναι, ανοίγουν τα μαγαζιά, κόρημ'!

Καραγκιόζης: Τουλάχιστον πιες έναν καφέ! Από δρόμο είσαι!

Μπαρμπαγιώργος: Άλλη φορά, παιδιά μ'! Άλλη φορά! Άιντε, καλμέρα σας και καλοφάγωτος!

(Φεύγει, αφήνοντας την Αγλαΐα με το πακέτο του τραχανά στα χέρια)

Καραγκιόζης: Γυναίκα, να ετοιμαστώ και εγώ για τη δουλειά μου...

Αγλαΐα: Ναι, Καραγκιόζη μου! Να ετοιμάσω και τον καφέ σου, όσο ετοιμάζεσαι! Να τον πιεις στα γρήγορα και φεύγεις! Κολλητήρι, μετά τον καφέ του πατέρα σου, θα φτιάξω τον τραχανά! Μόλις που φτάνει η ώρα, πριν φύγεις για το σχολείο σου...

(Ο Καραγκιόζης είναι έτοιμος, η Αγλαΐα του προσφέρει τον καφέ του και του εύχεται καλημέρα και καλή προκοπή)

Καραγκιόζης: Και βέβαια θα είναι καλή ημέρα, Αγλαΐα μου! Για δουλειά πάω!

(Τη φιλά και φεύγει. Μετά από ώρες, ο Καραγκιόζης, έρχεται στο σπίτι του για μεσημέρι. Κρατά δύο μεγάλες τσάντες αγοράς. Τις ακουμπά κάτω και φωνάζει την Αγλαΐα να του ανοίξει)

Καραγκιόζης: Αγλαΐα! Για έλα, γυναίκα! Έφερα κάποια πράγματα!

Αγλαΐα: (Ανοίγει την πόρτα και τον χαιρετά) Καλώς τον, νοικοκύρη μου! Τι καλά μας έφερες;

Καραγκιόζης: Πολλά και καλά! Αλλά άσε με να σου πω, πριν κάνουμε κάτι άλλο... (Χαμογελάει πονηρά)

Αγλαΐα: (Περίεργη) Είμαι όλη αυτιά!

Καραγκιόζης: Λοιπόν! Ναι! Άστα, που να στα λέω! Μόλις είχα κάνει κάποιες μεταφορές και ενώ ο Τασσιούλης, με ευχαριστούσε για τη γρηγοράδα μου, να και ο Μπαρμπαγιώργος: «Βρε συ Καραγκιόζη, τι κάνς εδώ;», με ρώτησε έκπληκτος! Που πάει να πει ότι ο Τασσιούλης δεν του είχε πει για τη δουλειά μου στο μαγαζί του!

Τασσιούλης: Μπάρμπαμ', έκανα του σωστό, όπως μ' είχες ορμηνέψ'. Μόνο που απ' την πολλή δλειά, δεν βρήκα καιρό να στο πω! Ε! Δεν πειράζ'! Πειράζ'; (Ο Μπαρμπαγιώργος χαμογελάει ευχαριστημένος) Όχι, σε βλέπου ευχαριστημένο! Ωραία! Έτσ' λοιπόν, ο φίλος μας ο Καραγκιόζης, από την πρώτ' κιόλας στιγμή, απέδειξε ότι είναι εξαιρετικός υπάλληλος, δουλευταράς και γρήγορος, όπως ακριβώς τον ήθελα!

Μπαρμπαγιώργος: Πολύ καλά έκαμες, Τασσιούλημ'. Μπράβοσ'!

Καραγκιόζης: Γεια σου, Μπαρμπαγιώργο! Συγγνώμη που σήμερα το πρωί δεν είπα τίποτε, αλλά νόμισα ότι ήξερες! Πάντως, να ξέρεις ότι σου είμαι ευγνώμων για τη δουλειά αυτή και σίγουρα μου αρέσει! Α! Και για τον τραχανά!

Μπαρμπαγιώργος: Μπρααάβο σ', γιεμ'! Είμαι περήφανος που ευχαριστιέτι κι ο Τασσιούλης με τη δουλειάσ'! Τι σου είπα, Τασσιούλη μ'; Δεν σου είπα ότι είναι σπουδαίος άνθρωπος ο Καραγκιόζης;

Αγλαΐα: Ω! Για φαντάσου! Πάντως, χάρηκε ο θειο σ'! (Γελάει

πονηρά) Εντάξει, θα τα τακτοποιήσουμε! Να είσαι καλά, άντρα μου!
Καραγκιόζης: Ναι! Ναι! Χάρηκε! (Συνεχίζει) Σε ετούτη εδώ, υπάρχει κάτι που θα σου δώσει ιδιαίτερη χαρά και στο Κολλητήρι μας!
Αγλαΐα: Τι καλά μου έφερες... (Σκύβει και ανοίγει τη μία μεγάλη σακούλα και βλέπει τρία βιβλία) Ω! Τρία μεγάλα βιβλία! (Λέει έκπληκτη και ακούει με ενδιαφέρον τον Καραγκιόζη)
Καραγκιόζης: Είναι ακόμη δύο τόμοι και ζήτησα από το βιβλιοπώλη μας να μου τους κρατήσει για την επόμενη πληρωμή μου!
Αγλαΐα: (Η Αγλαΐα τραβάει το πρώτο και διαβάζει) Είναι ο πρώτος τόμος της Νεοελληνικής Ιστορίας... (Τραβάει τα άλλα δύο βιβλία, έχοντας αφήσει ήδη τον πρώτο τόμο πίσω στην σακούλα) Είναι ο δεύτερος και ο τρίτος τόμος του ιδίου ιστοριογράφου!
(Τα μάτια της λάμπουν από τη συγκίνηση. Χαρούμενη και πολύ συγκινημένη ρίχνεται στην αγκαλιά του κλαίγοντας! Ο Καραγκιόζης, εξίσου συγκινημένος, την αγκαλιάζει. Το πρόσωπό του λάμπει. Είναι ευχαριστημένος)
Αγλαΐα: Πώς να σε ευχαριστήσω, Καραγκιόζη μου! Δεν υπάρχει σπουδαιότερο δώρο από αυτό! Πόσο αλήθεια σε αγαπάω!
Καραγκιόζης: Και εγώ, Αγλαΐα μου! Σε αγαπάω! Το ήξερα ότι σου έλειπαν πολλά και αρχίζω από το σπουδαιότερο! Βιβλία της Νεοελληνικής Ιστορίας! Απλά, γιατί και εγώ σε αγαπάω! (Φιλιούνται)

Τέλος

ΓΝΩΜΗ

Με πολλή χαρά, την Κυριακή 21 Νοεμβρίου 2021, παραλάβαμε το βιβλίο «Ο Καραγκιόζης: Ο Βασιλεύς του Γέλωτος» με την εφημερίδα «Εστία της Κυριακής».

Το βιβλίο του Ελευθέριου Σκιαδά είχε τον υπότιτλο: «Ιστορικά Ορόσημα του Θεάτρου Σκιών (1821-2021)» με αφορμή προφανώς και τη συμπλήρωση διακοσίων ετών από την Επανάσταση του 1821.

Αυτό που μας έκανε εντύπωση στο παρόν βιβλίο, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, ήταν ο σαφής σεβασμός του ερευνητή πάνω στο αντικείμενο του νεοελληνικού Θεάτρου Σκιών.

Ήταν ηλίου φαεινότερο ότι ο κ. Σκιαδάς αντιμετώπισε το θέμα του με τον πρέποντα σεβασμό, όπως ακριβώς αρμόζει σε έναν προσκυνητή μιας πανάρχαιας και διαχρονικής τέχνης σαν το Θέατρο Σκιών.

Καμία σχέση δηλαδή με άλλους σύγχρονους συγγραφείς με παρόμοιες θεματικές, οι οποίοι αρκετά «όψιμα» και με υπέρμετρη φιλοδοξία αντιμετωπίζουν την ίδια τέχνη επιθετικά και σαν κατακτητές.

Όμως την τέχνη αυτή δεν την κληρονομήσαμε από τους βιολογικούς πατεράδες μας. Την έχουμε κληρονομήσει από την ανθρωπότητα ολόκληρη.

Και αυτό είναι τελικά που μένει στο νου μας από το πόνημα του κ. Σκιαδά, τον οποίο πολύ και πάλι ευχαριστούμε για τη συγκεκριμένη συνεισφορά του στην τέχνη του Καραγκιόζη.

Θωμάς Αθ. Αγραφιώτης (Πατραϊκός ή Πατρίκιος)

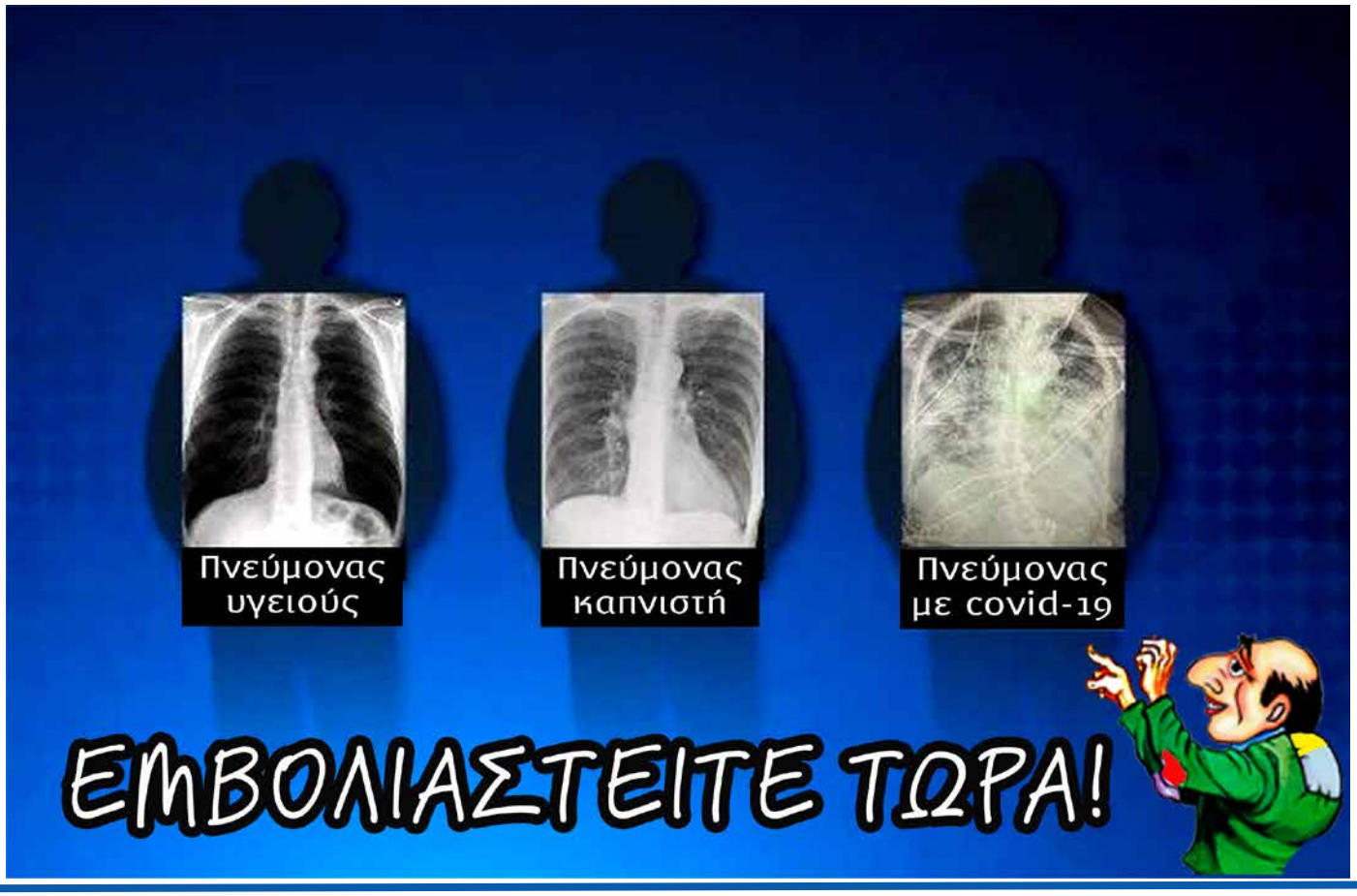

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΟΠΑΙΧΤΗ

Ο Πάνος Καπετανίδης εμφανίστηκε τις φετινές γιορτινές μέρες στο "**Χριστουγεννιάτικο Χωριό**" στο **Άλσος Κηφισιάς** στις 12 και 21 Δεκέμβρη.

XMAS KIFISIA

Εικόνα από την παράσταση

Δυστυχώς η Τρίτη προγραμματισμένη παράσταση για την Κυριακή 9 Ιανουαρίου 2022 ΜΑΤΑΙΩΝΕΤΑΙ λόγω των νέων επιδημιολογικών μέτρων για την conid-19.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
(ακόμα και με ΜΗ καραγκιοζοπαίχτες)

Το Πανελλήνιο Σωματείο Θεάτρου Σκιών σε συνεργασία με το Υπουργείο Πολιτισμού & Αθλητισμού παρουσιάζουν τη σειρά παραστάσεων Θεάτρου Σκιών ***«Ο Καραγκιόζης στην Ελλάδα»***. **Η επιχορήγηση ελήφθη από την προηγούμενη Διοίκηση**, αλλά δεν πραγματοποιήθηκε λόγω Covid-19.

Ο λαϊκός ήρωας ταξιδεύει σε όλη τη χώρα μέσα από **32 παραστάσεις** σε πόλεις, χωριά, συλλόγους, ιδρύματα, πολιτιστικά κέντρα, θέατρα και κινηματογράφους.

Δεν γνωρίζω αν το νέο Δ. Σ. προσκάλεσε σε πρώτη φάση όλα τα ενεργά μέλη-καραγκιοζοπαίχτες να συμμετάσχουν στο πρόγραμμα. Πάντως, με την πρώτη ματιά στη λίστα συμμετασχόντων, **οι δέκα** (10) από τους τριάντα δύο (32) συμμετέχοντες **δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του καταστατικού** που δίνει στα μέλη την "ιδιότητα του καραγκιοζοπαίχτη" (δηλαδή να έχουν δώσει με επιτυχία **εξετάσεις** μπροστά στην **Επιτροπή Κρίσεως Καραγκιοζοπαίχτη**). Ενώ **τέσσερις** εξ αυτών **δεν είναι καν μέλη του Σωματείου** (τουλάχιστον από όσα γνωρίζω από το, μέχρι τον Νοέμβρη 2021, Μητρώο του Σωματείου).

Πάνος Καπετανίδης

«Έφυγε» ο Γιώργος Φραγκόπουλος (1931-2021)

«Έφυγε» από τη ζωή την πρώτη Δεκεμβρίου, ανήμερα των γενεθλίων του και μια μέρα μετά από τη γιορτή του Αγίου Ανδρέα, ο Γιώργος Φραγκόπουλος, γνωστός και αγαπητός στην πατρινή κοινωνία, αλλά και στο χώρο της τέχνης, ως σύζυγος της Σοφίας Καλογερά-Θεοδωροπούλου, της κόρης του κορυφαίου καραγκιοζοπαίχτη Ντίνου Καλογερά-Θεοδωρόπουλου.

Όπως η Σοφία διάλεξε να «φύγει», αν και πολύ πρόωρα, το Σάββατο της Μεγάλης Αποκριάς, μέσα δηλαδή στις πιο σπουδαίες και γιορτινές ημέρες για την πόλη της Πάτρας με το πατρινό Καρναβάλι, έτσι και ο αγαπημένος της σύζυγος επέλεξε τη μεγαλύτερη θρησκευτική γιορτή των πατρινού λαού, την ημέρα της εορτής του Πρωτόκλητου Απόστολου Ανδρέα, πολιούχου της πόλης και ενός εκ των δώδεκα μαθητών του Χριστού.

08 _Πάτρα/Αχαΐα

Έσβησε ανήμερα των γενεθλίων του

Ο Γιώργος Φραγκόπουλος «έφυγε» αθόρυβα, όπως αθόρυβος, δημιουργικός και ουσιαστικός συνάμα, ήταν σε όλη του τη ζωή. Πλήρης ημερών, πολύτεκνος και έχοντας χαρεί τα εγγόνια του, ο Γιώργος Φραγκόπουλος αφήνει πίσω του έξι ταλαντούχα παιδιά, τρία αγόρια και τρία κορίτσια, τα οποία έχουν διακριθεί εκτός των άλλων και στο χώρο της τέχνης και κυρίως στην τέχνη του νεοελληνικού Θεάτρου Σκιών.

Μανωλάκης ο Βομβιστής

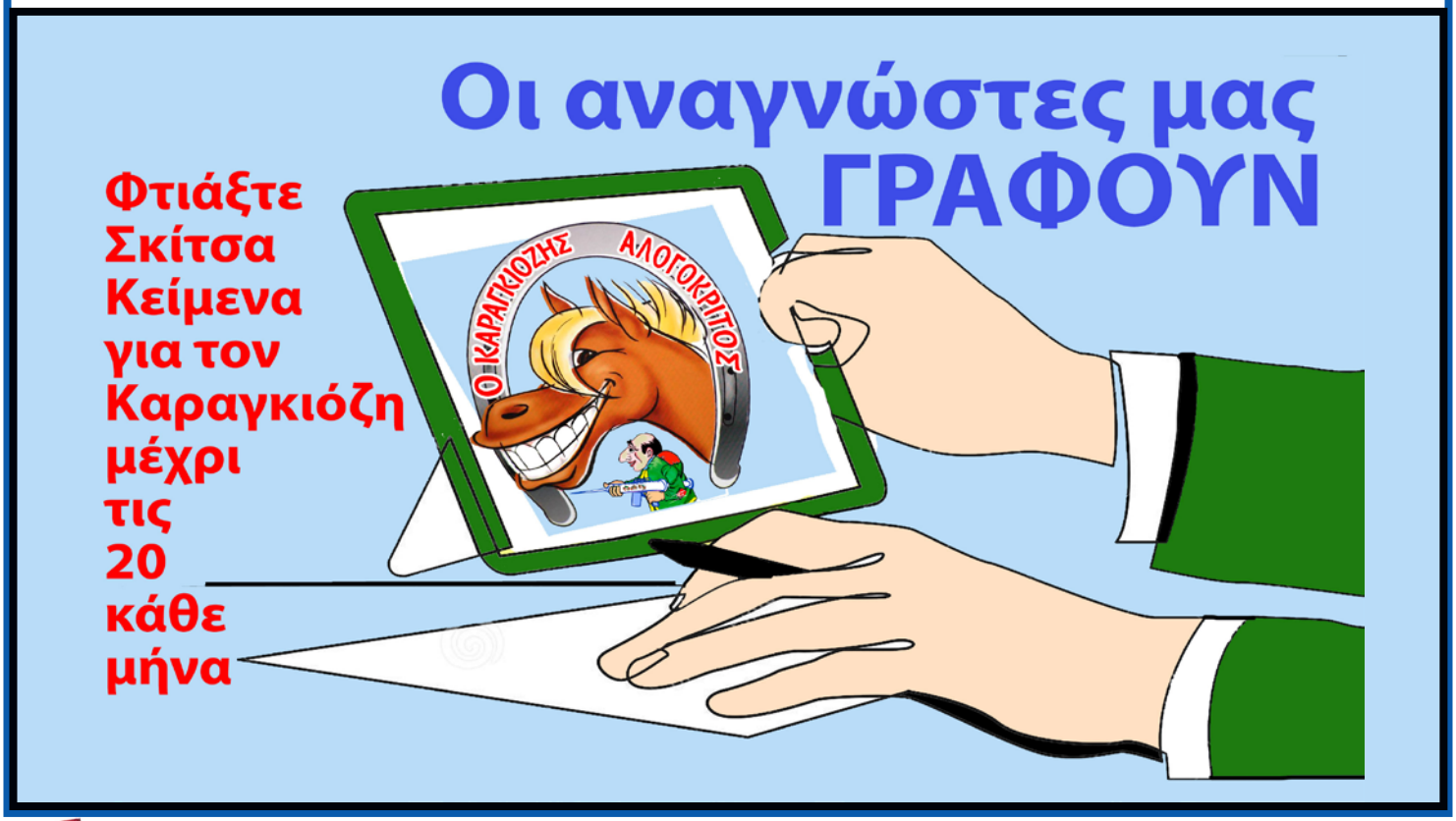

ΛΕΣ ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΧΘΕΣ:

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ 21ου ΤΕΥΧΟΥΣ

(Ιανουάριος 2021)

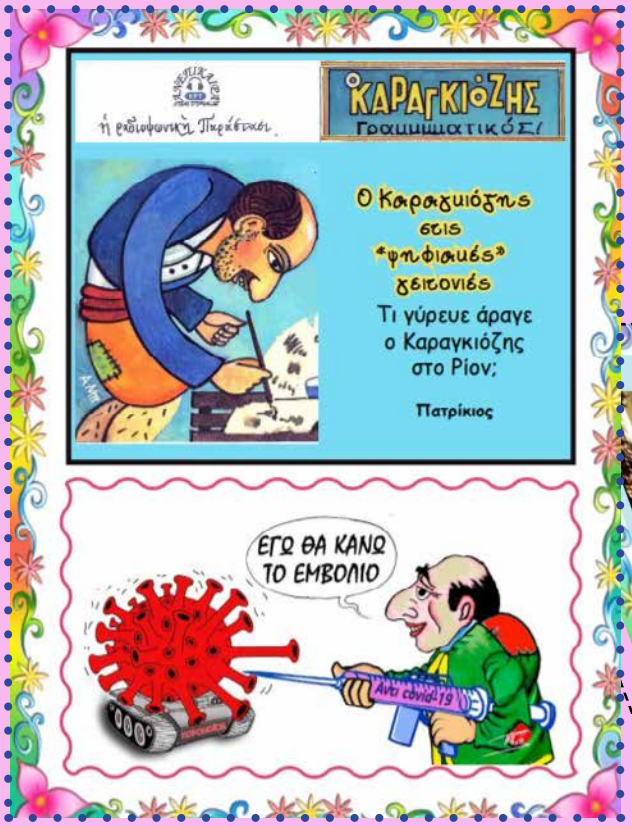

Τέσσερις εικόνες μιλάνε όσο 4.000 λέξεις...

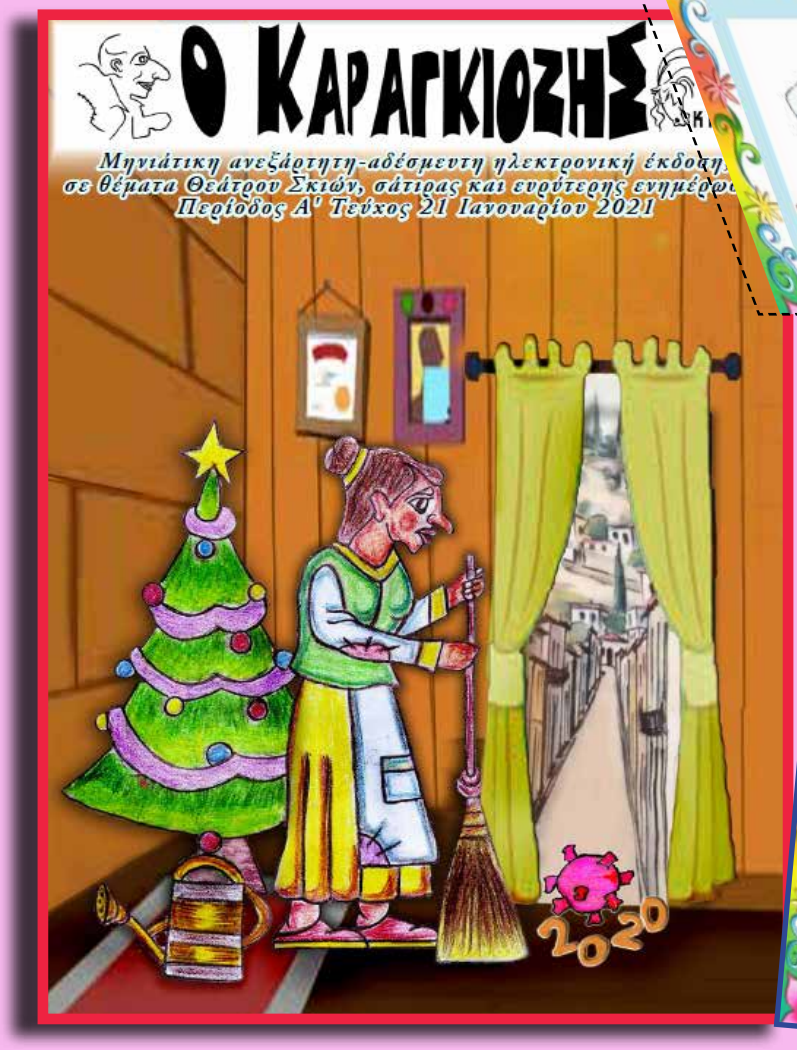

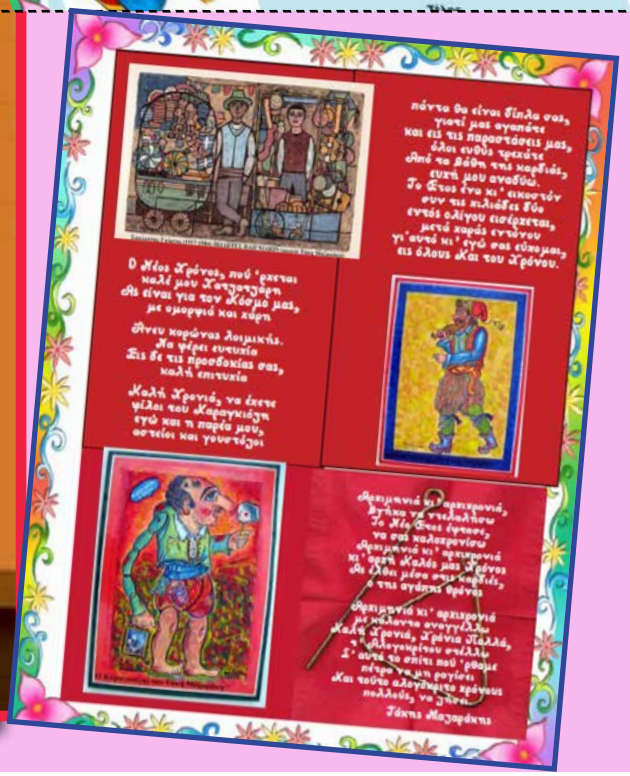

«ΦΩΣ ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ»

Στο Δήμο Κερατσινίου-Δραπετσώνας

Ο Δήμος Κερατσινίου-Δραπετσώνας θέλοντας να συμβάλλει στη γνωριμία των παιδιών με τη λαϊκή παράδοση, υλοποιεί μια σειρά δράσεων εικαστικού περιεχομένου με τίτλο «Φως στις σκιές».

Η Τέχνη του «Καραγκιόζη», σημαντικό κομμάτι της παράδοσής μας, αδιαμφισβήτητα συντείνει στη θεατρική αγωγή, αφού τα παιδιά ως δημιουργοί ενισχύουν την αυτοπεποίθηση και την κοινωνικότητά τους. Το παιχνίδι ανάμεσα στο φως και τη σκιά, οι δισδιάστατες φιγούρες και ο λόγος, μπορούν να αξιοποιηθούν στο πλαίσιο της εκπαιδευτικής πράξης, κατά την οποία οι μαθητές καλούνται να γνωρίσουν το παρελθόν και να το αναδημιουργήσουν.

Παράλληλα, ο χώρος του Θεάτρου Σκιών, μέσα από την πολυπολιτισμικότητά του, διδάσκει το σεβασμό και την αναγνώριση της διαφορετικότητας των ανθρώπων στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Οι προγραμματισμένες δράσεις θα υλοποιηθούν από το γνωστό Κερατσινιώτη καραγκιοζοπαίχτη, Πάνο Καπετανίδη.

Η αρχή έγινε ήδη με το 1ο Ειδικό Δημοτικό Σχολείο Κερατσινίου. Μαθήτριες και μαθητές ζωγράφισαν και σχεδίασαν φιγούρες του «Καραγκιόζη», ενώ με την πολύτιμη βοήθεια του Πάνου Καπετανίδη έμαθαν σημαντικά πράγματα για τη σπουδαία και διαχρονική αυτή φιγούρα, που έδρασε και συνεχίζει να δρα ως σύμβολο στη λαϊκή και πολιτιστική μας κουλτούρα.

Το πρόγραμμα, που απευθύνεται κυρίως στα παιδιά της Δ΄, Ε΄, ΣΤ΄ τάξεων Δημοτικού, αλλά και σε παιδιά Γυμνασίου, θα συνεχιστεί και σε άλλα σχολεία του Δήμου μας το αμέσως επόμενο διάστημα.

Χρήστος Βρεττάκος, Δήμαρχος Κερατσινίου-Δραπετσώνας, 30/11/21

«Το κείμενο συνοδεύεται με φωτογραφικό υλικό από τις δράσεις στο 1ο Ειδικό Δημοτικό Σχολείο Δραπετσώνας, καθώς και στο 1ο και 2ο Δημοτικό Σχολείο Δραπετσώνας».

ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ ΤΑ ΜΕΡΑΚΙΑ!

Γελοιογραφίες του Πάνου Καπετανίδη

Μας στέλνει ο Σωτήρης Χαρίδημος